

[Ole Bjørn Kraft.]

vesttyske Forhold, Vesttysklands Forfatning og administrative Forhold, kan det ikke være urimeligt, at Danmark rejser Spørgsmaalet om en administrativ Adskillelse i et af de Lande, som hører Vesttyskland til, og som kan blive omfattet af det Centralstyre, man venter allerede til Efteraaret skal blive til Virkelighed.

Udenrigsministeren nævnte, at Rusland havde sendt en Protestnote. Det har jeg allerede udtalt mig om. Russerne varetager deres Interesser, som er, at der ikke maa finde nogen Forhandling Sted om Tyskland, uden at de er med, og det er Russerne berettiget til, men vi er ogsaa berettiget til at varetage vore Interesser. Der er Forhold, som vedrører Stormagterne, som vi er dybt interesserede i, og som vedrører vor Fremtid, og saa er vi ogsaa berettiget til at søge at deltage i en saadan Forhandling, saa vidt det staar i vor Magt. Argumentet kan ikke holde, højtærede Udenrigsminister. Hvis det skulde holde, skulde Danmark ogsaa have afstaaet fra at deltage i Konferencen om Marshall-Planen. Rusland er heller ikke med der og er meget utilfreds med, at man deltager i disse Forhandlinger og slutter sig til denne Plan. Men her er Danmarks Interesser jo ogsaa sjensynlige, og derfor er vi nødt til at gøre det. Det er helt naturligt at gøre, hvad der er i Overensstemmelse med Danmarks Interesser.

Naturligvis kan man kun være glad ved, at Udenrigsministeren siger, at Samtalerne med Besættelsesmagterne, først og fremmest England, vil blive fortsat, og at den højtærede Udenrigsminister ikke vil forsømme nogen Lejlighed til at søge Sagen fremmet. Det er Udtalelser, som man ikke paa nogen Maade kan sige noget til. Jeg gaar ud fra, at det hele Tiden har været Tilfældet, og er overbevist om, at Ministeren inden for den Gangkurv, som han og Regeringen nu engang har ladet dansk Politik paa dette Omraade gaa i, ikke har forsømt nogen Lejlighed til at søge Sagen fremmet. Men hvad nytter det, naar man ikke har de rette Midler til at faa den fremmet. Det er saadan, det ligger. Man har bestræbt sig og bestræbt sig, men man har ikke i den Tid, der har været forhandlet, faaet nogen Ændring til det bedre. Det er ogsaa gaaet saadan, at Tilstanden er blevet værre og værre, og at vi nu nærmer os et Tidspunkt, da vi ikke længere kan regne med Forhandlere fra de engelske, amerikanske og franske Besættelsesmagter, men skal til at forhandle med et vesttysk Centralstyre, om hvilket vi under alle Omstændigheder ved, at det

ikke vil være mere venligsindet, end man paa Forhaand maa formode, at England har været. Det, der ligger bag ved det hele, naar det kommer til Stykket, er, at England ikke kan eller ikke vil forstaa vor Stilling, naar vi tilkendegiver, at Landet fortsat skal vedblive at høre under Tyskland, uanset hvordan det gaar. Saa siger Englænderne: Hvis det er Tilfældet, er det en Indblanding i tyske Forhold, vi ikke kan tilstaa Jer. Det er et Spørgsmaal om en administrativ Ordning inden for Vesttyskland, det er et Spørgsmaal om Flygtninge, som hører hjemme i Tyskland, og naar I mener, at Sydslesvig under alle Omstændigheder altid skal blive i Tyskland, forstaaer vi ikke, med hvilken Begrundelse I rejser denne Sag.

Det Tidspunkt, da den afgørende Fejl blev begaaet fra dansk Side, var, da den engelske Note af 9. September om Grænserevision eller Folkeflytning skulde besvares. De tre Tilbud, Englænderne gav os: Grænseændring med det samme, Folkeflytning eller Grænseændring med Folkeafstemning, var der ingen Partier her i Landet, der vilde acceptere. Men vi burde — det var Venstres og Det konservative Folkepartis Standpunkt og sikkert ogsaa Retsforbundets Standpunkt — have skrevet Svaret saaledes, at der var blevet skabt en Forhandlingsbasis mellem England og os, og det vilde være sket, hvis vi havde erklæret, at selv om vi ikke kunde acceptere de engelske Forslag, var det vort Ønske, at Muligheden for en senere Ændring af de statspolitiske Forhold skulde blive holdt aaben. Det er det, som ligger i Ordene om Selvbestemmelsesretten. Hvis vi havde gjort det — det kunde der desværre ikke skabes Flertal for i denne Sal —, var der blevet knyttet en Forhandlingstraad, og saa havde vi ligget i samme Plan. Men det var det, der ikke lykkedes, og det er ikke lykkedes hverken for Venstres Udenrigsminister eller for Socialdemokratiets Udenrigsminister at faa denne Traad knyttet — hverken under den ene eller anden Regering. Den kontinuerlige Politik, som her er blevet ført, har været i sit Resultat ganske negativ. Det er naturligvis ikke noget, jeg alene bebrejder den højtærede Udenrigsminister, det maa jeg bebrejde det Flertal, som hele Tiden saa haardnakket har afvist nogen anden Udvej. Og desværre er der ikke i nogen af de Udtalelser, der er faldet her i Dag, noget, der tyder paa, at der vil ske en Ændring i denne Sag. Man vil blive ved med at arbejde flittigt og dygtigt med at sende Noter og føre sine Samtaler — med al Iver, er jeg